

Interjú a 80 éves Pella László ny. r. dandártábornokkal

„A rendőrségnek mindent!”

Idén május 4-én töltötte be 80-dik életévét dr. Pella László ny. r. dandártábornok. Bár a Miskolcon született, a fővárosba élvonalbeli vízilabdázóként került tábornok eredetileg nem rendőrnek készült, a szervezethez kerülve mégis olyan szakmai életutat járt be, amelyet érdemes megismerni. Pella László mind a mai napig szoros kapcsolatot tart nemcsak a régi munkatársakkal, de a lakóhelye szerint illetékes rendőrkapitányság munkatársaival is, megőrizve elhivatottságát a közrend és közbiztonság fenntartása iránt. Azt, hogy mire emlékszik vissza szívesen és mivel tölti nyugdíjas éveit megtudhatjuk a vele készült interjúból, amelyet Hornyik Zsuzsanna készített.

Tisztelt Tábornok Úr! Először is engedje meg, hogy születésnapja alkalmából a Belügyi Szemle szerkesztőségének valamennyi munkatársa nevében jó egészséget és sok boldogságot kívánjak. Vannak olyanok, akik már a kezdetektől fogva tudatosan készülnek a rendőri pályára, mások valamilyen véletlen folytán, sorsfordító eseményt követve érkeznek a hivatásos állomány soraiba. Ha jól tudom, ön az utóbbi csoportba tartozik. Minek köszönhető, hogy a rendőri pályát választotta, mi volt az a sorsdöntő mozzanat az életében, amely ezt a döntést elősegítette?

Eredetileg nem gondoltam volna, hogy egyszer rendőr leszek. Olyannyira nem, hogy az első hivatásos személlyel történt találkozásom sem vetítette előre a rendőri pályaválasztásomat. 1962-ben Nagykanizsán a honvédség légvédelmi osztagánál szolgáltam, amikor egy rendőr kolléga toborzási szándékkal kereste fel a laktanyát, de nem sok mindenkit tudott meggyőzni arról, hogy miért is jó csatlakozni a szervezethez. Egyébként ez az élmény mégis végigkísért a későbbi, már rendőri munkám során, ugyanis, amikor vezetőként toborzásra kellett kollégát kijelölnöm, igyekeztem olyat választani, akiről tudtam, hogy nagyon meggyőző, hiteles előadást tud tartani a szervezetről, a rendőri munkáról. Első munkahelyem a Vasas Izzógyár volt, ahol elvégeztem az elektroműszerész iskolát. 1962-ben nősültem és a feleségem révén, akivel közel hatvan éve élünk

boldog házasságban, kerültem Kispestre, a Wekerle telepre. 1967 végén, amikor a lejárt személyi igazolványom intézése kapcsán bementem a kerületi rendőrkapitányságra Forgó Bélához, ő vitt be a kapitányság bűnügyi vezetőjéhez, Papdi Ferenchez, aki elsőként kérdezte, nem lenne-e kedvem nyomozóként dolgozni. Nem sokat gondolkoztam rajta, döntésemben a feleségem is támogattott, úgy is mondhatnám, hogy szinte helyettem mondott igent, így 1968. január 1-jétől rendőr főtörzsőrmesterként szereltem fel és lettem nyomozó. Miután ötven méterre laktam a kapitányságtól, sokat hívtak, sokat voltam ügyeletben.

Hogyan indult a rendőri pályája? Milyen fokokat járt végig a ranglétrán?

A rendőri szolgálat megkezdésével egyidejűleg megkezdődött a tanulás is számomra. Először a Rendőrtiszti Akadémiára kerültem (a későbbi Rendőrtiszti Főiskolára), majd a jogi egyetemen folytattam a tanulmányaimat 1978 és 1984 között, s az ELTE Jogtudományi Karán szereztem diplomát. Mádl Ferenc későbbi köztársasági elnök volt a szemináriumvezetőm, az egyetem „rendőrcsapatának” nevezett csoportjába tartoztam Pintér Sándor belügyminiszterrel együtt. Amikor 1996-ban átvehettem a Magyar Köztársaság Tisztikeresztjét Mádl Ferentől, a köztársasági elnök régi ismerősként köszöntött, amely legalább akkora elismerés volt számomra, mint maga a kitüntetés. Rendőri pályám során végigjártam a ranglétrát, voltam nyomozó, fővizsgáló, majd vizsgálati alosztályvezető, azt követően bűnügyi osztályvezető. Kispesten, majd később Angyalföldön is sokat tanultam az idősebb kollégáktól, akik szívesen adták át gyakorlati tudásukat, osztották meg tapasztalataikat a fiatalabb kollégákkal. 1981. április 1-jén Vincze Lukács r. vezérőrnagy hívatott magához, majd több órás várakozás után kiderült, hogy áthelyeznek az angyalföldi kapitányságra kapitányságvezetőnek. A mai Teve utcai rendőrségi épület helyén, a kerületi tűzoltósággal egy épületben volt a XIII. kerületi Rendőrkapitányság. A kispesti patinás kapitánysági épület után az új helyen siralmas állapotok fogadtak, de két-három év alatt javultak a körülmények. A 80-as évek második felében a női kollégákért is próbáltam többet tenni. Egy időben nem igazán foglalkoztattak hölgyeket a rendőrségen, pedig véleményem szerint vannak olyan területek, amelyeken kifejezetten nőké az elsőbbség, ilyen a vizsgálati munka. Sokaknak köszönhetően végül Hargitai Márta vezetésével a Mosoni utcában elkezdte működését a BRFK első női alosztálya. 1988-ban a Budapesti Rendőr-főkapitánysághoz kerültem főkapitány-helyettesnek. A közrend, közlekedés és igazgatásrendszet területe tartozott hozzám. Nagy szerencsémnek tartom, hogy igazán jó helyetteseim voltak Balogh János és Pongor Sándor személyében, akikre mindig, mindenben lehetett számítani. Közös sikernek tartom, hogy nagyobb rendbontások nélkül sikerült levezényelni a rendszerváltás eseményeit. 1992-ben visz-

szakértem magam Angyalföldre, ahonnan 1995-ben szerettem volna nyugdíjba menni, de végül a rábeszélésnek engedve 1996. szeptember 30-ig maradtam.

Melyik az a vezetői kompetencia, amelyet rendőri vezetőként a legfontosabbnak tartott?

Demokratikus vezetőnek tartottam magam, a döntéseimet mindig megbeszéltem a beosztottaimmal mielőtt utasítottam volna őket, nem is tudtam volna máshogyan elképzelni az irányítást. Az ajtóm mindig, mindenki előtt nyitva állt, igyekeztem minden kollégával közvetlen, bizalmi kapcsolatot kialakítani. Mindig számíthattak rám, a szakmai kérdések mellett magánéleti problémákban is próbáltam a segítségükre lenni.

Szakmai életútjára visszatekintve, melyik volt a legnevezetesebb ügye?

Életem első gyermekrablásos ügye, Cs. Orsika elrablása volt számomra a legemlékezetesebb eset. Még ma is emlékszem a nyomozás számos mozzanatára. Több hónapon át kerestük a kislányt, amikor végre rátaláltunk, az ember szíve szinte vérzett attól, hogy az őt elrabló személy milyen jó körülmények között tartotta a gyermeket, és ahhoz képest milyen nyomorúságos körülmények közé került vissza. A fenti eset mellett persze több ügyre is emlékszem, amelyek emlékezetesek maradtak. Volt egy 18 év körüli besurranó tolvaj, aki végigrabolta Pest megyét, Budapestet. Több száz betörést sikerült rábizonyítani. Amikor kihallgattuk, azt mondta, hogy vele ilyen emberi hangon még eddig soha nem beszéltek, még otthon sem. Az idősebb kollégáktól is azt tanultam, és én magam is azt vallottam, hogy mindig, mindenkit emberszámba kell venni.

Nyugdíjba vonulását követően mivel teltek, telnek a mindennapjai?

1998 és 2012 között a Személy- és Vagyonvédelmi Szakmai Kamara Etikai Bizottságának elnöki posztját töltöttem be, amelynek alapító tagja is vagyok. Ügyvédként is dolgoztam egy ideig. 2004-ben jött létre kilenc tagú kuratóriummal a Kispest Közbiztonságáért Közalapítvány, amelynek alapítása óta az elnöke vagyok. A közalapítvány a mai napig nagyon tevékeny, az évek során több esetben támogatta a kerületi rendőrkapitányságot, a kapitányság épületének felújításában is részt vállalt, a konditermet, pihenőszobát mi újítottuk fel, de gépkocsikat is vásároltunk már a kollégáknak. Igazán büszke vagyok arra, hogy közalapítványunk tevékenységét illetően eddig minden országos rendőrfőkapitánytól kaptunk köszönőlevelet. Úgy érzem mindent elértem, amit csak lehetett. Jóleső érzés, hogy kétszeres díszpolgári cím birtokosa vagyok, 1999-ben Angyalföld, 2010-ben Kispest önkormányzata vett fel díszpolgárai sorába. Jelenleg elsősorban boldog nagyapai szerepemre koncentrálok.

Mit üzen a fiatal kollégáknak?

Nagyon jó kérdés. Picit sajnálom őket. Miután nem szakadtam el teljesen a testülettől, a mai napig bejárok a kerületi kapitányságra, látom, hogy mennyire le vannak terhelve a kollégák. A 90-es években sok kolléga elment nyugdíjba, akik átadhatták volna a tapasztalatokat. Mindezek ellenére azt üzenem nekik, hogy tartsanak ki. Éltesse őket az a tudat, hogy nagyon sok embernek segítenek, a szakmájuk, munkájuk nélkülözhetetlen. A közbiztonság nagyon fontos kérdés, a kiegyensúlyozott mindennapok feltétele, rend nélkül nagy baj lenne. Ennek megőrzése a rendőrség feladata, de a társadalom bevonására is szükség van. Ezért mondom mindig, hogy mindent a rendőrségnek, és a közalapítvány elnökeként ezen a téren is igyekszem jó példával elől járni. A másik fontos üzenet pedig az, hogy igyekezzenek bizalmi, baráti viszonyt kialakítani egymás között a kollégák, mert ha ez megvan, a feladatok, problémák megoldása is könnyebben megy, az élet terheit is egyszerűbb elviselni egy támogató környezetben. Ezt alá tudom támasztani a saját példámmal is. A facebookon több mint 2600 ismerőssel büszkélkedem. A korábbi kollégáktól, beosztottaktól olyan üzeneteket kapok a mai napig, hogy még a szemem is könnybe lábad, ha olvasom őket. A munkához, kollégákhoz való hozzáállásomnak köszönhetően mindig és mindenhol jól éreztem magam, ha értek is kudarok, nehézségek, azokkal is megbirkóztam.